

Mocsok

Tíz éves lehettem. Nedvedző farokkal jött a szobába. Sötét volt.

Csupasz testem remegtette a hideg, a szám kiszáradt. Egy kérdés bukott felszínre torkomból:

– Ettől nem leszek AIDS-es?

Csak nevetett, aztán átölelt szőrös karjaival. Testéből erjedt szag csapódott ki. Alhasomhoz nyomta duzzadt péniszét, s akkor éreztem magamon először a bűn letörölhetetlen bélyegét.

Nem nyugtatott, nem súgott a fülembe semmit, megkapta, amit akart, s már ment is. Hasam csupa ragacs maradt utána, s riadtan néztem bele a sötétbe.

Másnap az iskolaudvaron nekem támadt a Tatai Bálint:

– Valld be, szopod a tesódat!

Rémülten szaladtam volna vissza a terembe, de valami visszatartott. Tovább haladtam mellette, szótlánul, kezeim tépéseket csináltak mindkét kabátzsebemben.

Egyébként én meg Bálint barátok voltunk, együtt sétáltunk az udvaron, körbe-körbe, mint a holdkórosok. Én voltam az egyetlen, akivel ordíthatott. Odahaza biztos nem lehetett, mindenki hatalmasabb volt nála. Én meg kicsi voltam, mint egy babszem.

Ő volt az egyetlen támaszom. Senki más oldalán nem mutatkozhattam az iskolában, az olyan lett volna, mintha felvállalták volna, hogy serkések.

Azóta a füleltd koraeste óta nem is mertem közeledni másokhoz. Másnap már fertőzöttnek éreztem magam. Buzinak. Pedig még nem volt fasz a számban.

Aztán megisméltődött. Délelőtt volt, ekkor már érezni akarta, ahogy egy farok megkeményedik a szájában. Azt mondta, ezt akarja kipróbálni. Nem szóltam, letolta a nadrágom, aztán rövidesen irritáló bizsergést éreztem, de még utána is csinálta. Akkor még nem volt ondóm. Miután ott hagyott, egy ideig ott maradtam az ágyon, feküdtem, mint egy deszka. És féltem. Nem tudom, mitől.

Később már, cserébe, nekem is meg kellett kóstolnom az övét. Pedig én nem akartam az egészet. Keserű volt és alig fért a számba. De muszáj volt. Nem engedett el.

Többé nem hallottam a Bálinttól, hogy buzi vagyok. Pedig be szerettem volna vallani. Igen, buzi vagyok. Pontosabban... az lettem. Egyszer a Bálint megnézetett velem egy pornót, s az érdekelt az egész filmben, ahogy a nő szopja a vérekes kormányrudat... Akkor már végleg eldőlt, de tudtam, hogy nem így kellett volna lennie. Később is szégyelltem a buzáságot, mert nem éreztem magaménak. Mintha csak belekényszerítettek volna, pedig nem így volt.

Idővel rendszeressé vált a dolog. Időnként kölcsönösen nyaltuk egymást. Nem tudtam nemet mondani, hagytam, hogy megszokássá váljon. Így hát megszokott. Mint később mondta, szerelmes lett belém. Én pedig megutáltam magam.

Tizenkét évesen már gecizni is tudtam. Valósággal boldoggá tette az édes, romlatlan nedű. Ő mondta így. Volt idő, amikor minden éjszaka kiszívta, ami volt bennem. Engem is

rászoktatott arra, hogy vegyem be az övét, hogy nyeljem le. Erre sokáig nem voltam képes, de egyszer aztán a farkára tapasztotta a fejem, mint hal fejét a csalíra. A sűrű, maró anyag félrement, sokáig köhécseltem utána.

De azóta már ez is megy. Kamatoztatom is az üzletben. Büszke vagyok rá, hogy mindent lenyelek, ami a számba kerül. Kövér, ragyás az arca, vagy pattanásos a farka... mit számít!

Múltkor egy kopasz hájassal mentem el. Kedves volt, felajánlotta, hogy bármikor hoz nekem papírt, ha kérem. Hozott aztán mást is. Később meghívott a lakására, először volt, hogy nem a kocsi hátsó ülésén csináltam, hanem kiillatosított szobában, hófehér falak között. Először nyalt ki hátul pasi, ezt még a tesóm se tette meg. Aztán főzött nekem.

Amikor kész lett a kajával, azt mondtam, klienssel nem eszek. „Kliens?” Kérdezte nevetve, majd közölte, hogy ő a pasim. Szó nélkül elfogadtam.

Azóta vele vagyok. Már két hónapja. Pénzért még szopok, tegnap pedig meg volt az első kakiszex. De erről ő nem tud. Azt hiszi, hogy ő nekem az első, pedig én nem mondtam semmi ilyesmit.

Én soha nem mondok semmit. Csak csinálom, amire megkérnek. Egy gumibaba vagyok, amit akkor vehetsz elő a szekrényedből, amikor csak akarsz. A számba önthetsz, amit csak akarsz. Bánatot, örömet, bizonytalanságot, pisit vagy gecit. Én mind lenyelem. Még nem tanultam meg hányni. ■■■

Langy víz

■ Ültünk ketten a kád langyos vizében. Nem figyeltem a *cunáját*, pedig neki már *domborodott*. Így mondta mama. Így bátorított minket az együtt fürdésre, meg hogy nekem már pelyhedzik is. Pedig alig voltam nyolc éves. Egy injekciótól volt, amit egy magánorvos adott étvágytalanság ellen. Összezavarodtak tőle a hormonjaim.

Boriska érettebb volt, látszott a hangján meg a hosszú hallgatásain. Én csak fecsegetem, egy videójátékról főleg, ő pedig valami másra gondolt. Vagy épp csak semmire. Olyan távolinak tűnt, mint aki másik országban van, és nem a sajátjában. Mint akinek papírcsónakja messzi vizeken úszik, s már nem biztos, hogy visszatér.

Pár perc után abbahagytam a magyarázást, mert észrevettem meredt tekintetét. Rájöttem, hogy nagy bánat üli néma szívét domborodni kezdő mellkasa alatt. Mintha csak egy riadt madárka lenne ott: csak verdes szárnyaival, de szabadulni nem bír. Szemében riadság ült, mozdulatai tétovák voltak.

Abbahagytam a pancsolást és már csak a fürdő fehér csempéit fürkésztem bénult tekintettel. Némelyik ferdén felrakottnak tűnt, némelyik hiányosnak. Fölöttük a fal hajszálvékony repedései, mintha csak titkot rejtettek volna.

Hiába néztem rá megint, két szemében semmit nem találtam. Majd a nagyira gondoltam. Óriásokéhoz hasonló, félelmet keltő testére, rengő melleire, s arra, ahogyan két kezével verdesi az életszomorúság e terhes batyuit, amikor dühös. Amikor nagyon ideges Boriskára. A nevelt lányára, aki nem jó jegyet hozott, vagy épp feleselt. Nem mosta elég tisztára a tányért vagy nem volt elég fényes a bizonyítványa év végén. Egyszer úgy állított be

vele hozzánk, hogy falhoz vágta, majd számon kérte rajta hiányosságait. A tökéletességet várta tőle, amit ő maga messze elszalasztott életében.

Egy tárgynak használta őt, akin kompenzálhatja mulasztásait. S valóban, úgy ült ott a kádban, mint egy lényétől megfosztott, kizsigerelt játékbaba. Hiába próbáltam, akkor már nem lehetett megszólítani sem. Már távol járt tőlem és magától, egy messzi vidék messzi partjain. Most is ott sétálgat talán. Nem várva már a megtisztulást.

Néha még most is felidézem arcát. Ő volt a lány, akire példaképként tekintettem. Miután kinyitotta az ajtót, ami elvezet innen, a füledt illúziók városából, valahová, az érzékek nélküli ismeretlenbe, még sokáig sírtam kedves arca után. Hogy mi volt az oka, csak éreztem, és sokat járt eszemben a nagy méregtől ittas vörös arca.

Szinte mindig ilyen volt, nyugtalan és zabolázatlan. Egy jobb életet akart magának, rajta keresztül, de a történetek után már nem akart semmit. Belenyugodott mindenbe. Olyan kiegyensúlyozott és higgadt volt, mint még soha életében. De most már ő is valahol máshol van, ahol lénye többé nem fenyeget senkit.

Az élők pedig tovább emlékeznek, ahogy én emlékszem a lányra, aki megváltó példakép volt nekem, s akivel együtt fürödtünk egy koszos fürdőkád langy vizében.

Én most is langy vízben fürdök, de már egyedül. Nem kellenek játékok, és más sem. Csak a víz, mely láthatatlan, mérgező hordalékokat úsztat. A sárgálló csempék, s a falon a repedések, melyeknek már hallom a meséit. Csak ennyi kell ahhoz, hogy elevenné váljék a tompán lélegző valóság elmém félhomályos vetítőtermében, melyben állóképeket idézek magam elé, hogy átláthatóvá tegyem mindazt, ami kusza, szövevényes álom csupán. Ezek az álmok nem megfejtésre, csupán életre várnak, hogy élhetőek legyenek a belső teretek, amelyeket halottaink laknak. Ezért kell emlékezni róla is, és sok más halott lányról, akik életet adnak és végigkísérnek engem magányom füledt, homályos folyosóin. Csak ezért kell nekem Ő is. ■ ■ ■

Triptichon

(1) Videójáték

Reggel óta zuhog az eső. Apámon meg rajtam már átázott a blúz, alatta próbáljuk mellkasunkat szárazra törölni kezünkkel. Délelőtt tizenegy óta négyszer jártuk meg a piacot, eddig kétszer cseréltük le a videojáték-kazettát, ez lesz a harmadik csere. Mászkalós játékot keresek, de eddig nem tetszett egyik sem.

Apám szokatlanul nyugodt, pedig most én is dühös lennék rám a helyében. A tegnapi tányércsörömpölés óta mintha másabb lenne, a szemében sem látni idegességet, mint rendszerint. Mintha eldöntött volna magában egy nyugtalanító kérdést, amit korábban még csak meg sem fogalmazott magában. Anya viszont éppen most lett csak zavart igazán. Egész reggel sírt, el nem árulta, miért.

Lehet, hogy ezért vagyunk valójában úton. Így tartjuk távol magunkat attól, ami ott-hon történt, ami már eldöntötté vált. Amíg nem történt semmi, nem lehetett kiszakítani onnan apát. Folyton csak a punnyadás volt. Most viszont eltört valami, de a gyerekeknek

soha nem mondanak el semmit. Úgy sem érteném meg, mindig ezt mondják. Hagyják, hogy tovább babráljanak a fejemben ezek a furcsa kérdések, melyek bizonytalanná tesznek. A bizonytalanság megszokottá válik, az pedig közömbössé tesz.

Azt hiszem, engem is csak azért foglalkoztat ez az egész hülyeség, mert még mindig nem találtam meg a legjobb játékot, ami megint lefoglal hetekre. Akkor majd megint nem foglalkoztat anya sírása és apa üvöltése. Talán megint visszaáll minden az eredeti kerékvágásba, s én továbbra is üzöm az ipart a szobában, ahogy apa mondja. Anyáék pedig cserepesre koptatják a szájukat a semmiért. Kiordítják magukat, mint rendszerint, aztán belefáradnak, és kit hol ér a fáradság, elaludnak. Ismerem már én ezt a műsort, ettől olyan fülledtek és tompa fényűek itt a szobák.

De apát még nem láttam ilyennek. Ki tudja, talán nem is lesz több perpatvar. Talán többé már nem lesz olyan az otthonom, mint volt. Apa elköltözik innen, anya meg továbbra is kavarja a könnylevest, s azt esszük majd továbbra is, nap nap után, de már apa nélkül.

Mikor ilyenek jutnak eszembe, legszívesebben menekülnék a kazettáimhoz. Bármilyen is legyen, a legközelebbi játékot már megtartom, s a szobámban majd belefeledkezem, hogy ne jusson eszembe az sem, talán már nem fogunk többé apával így, egymás mellett sétálni a szutykos esőben, s többé már nem töröljük egyszerre nedves mellkasunkat, mechanikusan, mint az állatok. Igaz, apa most se néz rám, talán még magába se, de talán most együtt vagyunk valamiképp. Amíg a bírósági végzés el nem választ. ■ ■ ■

(2) Szalonnáskenyér

Esszük a szalonnát az asztalnál, apa meg én. Régebben katonákat készített belőle, de azt mondja, azt már kinőttem. Én meg arra gondolok, remélem, egy ideig még nem nő ki belőlem, mint a babázásból, sem ő, sem anya. Apa nem szól hozzám, csak némán eszünk a konyha szegletében, mint akik arra születtek, hogy egyenek. Mintha rabok lennénk, akik erre a léha aktusra volnának kárhóztatva.

De talán csak azért eszik némán, hogy ne kelljen anyára gondolnia. Talán most mintha minden gondolata órára szólna, mintha minden szavával róla beszélne. Már két hónap telt el azóta, hogy elváltak, de mintha tegnap lett volna. Azt hiszem, így érezhetett. Számomra mindent tisztára mos a videojáték, a szívem olyan halk, mint egy bedöglött kakukkos óra. De apám... őbenne nehézápó működik, ahonnan nemrég szabadságotáltak a főnököt meg a művezetőket, s most csak az ösztönöktől túlfűtött melósok működnek benne. Talán azért nem szól, hogy ne törhessen ki munkáslázadás.

Anyáról inkább ne is beszéljünk, nem érdemes. Nem is lehet. Egész nap be van zárkózva a félszobájába, én meg ott téblábolok előtte, ha enni kérek. De nem jön ki onnan. Gyakran még szarni se... Apa viszont itt van mellettem, akár meg is foghatná a vállam. Vagy a kezem. De nem fogja. Nem tanulta meg, hogy milyen érzés, talán azért. Én még szeretném érezni, de talán én is ilyen apa leszek. Néma és tehetetlen. De azt hiszem, én nagy kedvvel szelném neki a szalonnáskenyeret katonákra, s szívesen válnék vele együtt gyerekké én is egy-egy pillanatra. Vagy inkább szívesen maradnék örökre gyerek.

Talán az is maradok. Talán apám is az. Azért nem tud velem beszélni. Azért ez a sírig tartó hallgatás. S már nem is fog felnőni magához. A szerepéhez. Örökre így ülünk már egymás mellett, mint két szórtan kisgyerek, csak rajta már lenyomatot hagyott az alku nem ismerő felnőttkor, belevéste kézjegyet szikkadt, ráncos arcába.

(3) Ajtó

Itt téblábolok anyám ajtaja előtt. Kopogok is néha. Be is engedne, ha lenne ereje megfordítani a zárban a kulcsot. Vagy ha meghallaná. Mert valószínűleg fülhallgatón keresztül hallgatja a technót. Ez nyomja el. Engem a videojáték nyom el, de most az sem, mert gyötör az éhség.

Kimegyek a konyhába, eszek egy kis müzlit tejjel. Alig van. Elfogy. Nemsokára megint kopogtatok. Dübörögnöm kéne, mint ilyenkor apám szokott. De ő nincs itthon. Hat hónapja, hogy nincs. Két hónapja, hogy nem láttam. Ő adott nekem enni, de anyám... még csak nem is eszik. Legfeljebb dugi-csokit a szekrényből. Meg nápolyit, mogyorót az ágy alól. Mint egy magára hagyott kisgyerek. Hiszen ugyanaz a kislány még, mint akit azon a megsárgult fényképen láttam. Komor arc, cérnaszáj, barna szemek, sötét, kiúttalan tekintet. Érte a nagyiék voltak felelősek, akik még egy nyúlnak sem tudnák gondját viselni. Értem meg ő volna az...

Már megint egy órája itt állok. Már nem kopácsolok, csak várom, hogy történjék valami. A hasam is belefájdult a várakozásba. Mindjárt könnyezek, úgy görcsöl. Most meg fosnom kell, csak azt nem tudom, miért. De talán éppen akkor jön ki a szobából egy röpké pillanatra, ami alatt én a trónon nyomom. Inkább várok rá. Áh, a fasz essen belé, lehet, hogy már meg is döglött és most kezd el rohadni. Rohannom kell. ■■■

Alkoholszintem nulla

■ Óvári Szabolcs 37 éves, egy hónapja került a Nyírkúti Szociális Intézet Átmeneti Szállására. Most azonban a Nappali Melegedőn faggatom, amit az ellátottak csak nappalinak hívnak, mégpedig a terem kényelme, otthonossága miatt. Szabolcs szerint is kényelmes, „van benne TV, a székek nem azok az iskolai fa székek, minden jó”. Ugyanakkor nehezen illeszkedek be, új még neki a helyzet, meg aztán „ilyen sok ember együtt... egész nap csak üldögélnek. Mégis mit csináljunk? Semmit. Ketten sakkoznak, ketten kártyáznak, a többi a tévét bámulja. Mi mást csinálnánk?”

Mégis meg tudja állni az ivást, az unalom ellenére is. Már négy hónapja. „Tiszta vagyok, mint a desztillált víz, egy csepp se nincs bennem. Eskü. Alkoholszintem nulla.” Még hiányzik neki, de megesküdött, hogy nem folytatja, hiszen emiatt úszott el még a lakás is, az élettársa is emiatt hagyta faképnél. „Ráadásul csípőprotézisem lett, tiszta roncs vagyok, de csak továbbevickélek valahogy.”

Megbánt már mindent, de nem érti, hogy jutott idáig. A szülei elhanyagolták, de hogy ez lenne az oka? Nem hisz benne. Hiszen az rég volt már, a most meg most van, nem szabad rágódnia a múlton. A változáson kell dolgozni. Azon töpreng most is, hogyan másszon ki ebből a pöcegödörből. Persze az alapkényelem megvan, de ez már nem élet. „Ez már csak vegetálás. Ennyi erővel vissza is szokhatnék. De lennie kell valami kiútnak. Csak hinnen kell magamban. Mindig ezt mondogatom magamnak, ha más nem is mondta sosem.”

Szabolcs valóban ezt ismételteti minden nap, mint egy imát, a társait már az örületbe kergeti vele. Ha ilyen szorgosan hajtogatja, talán úgy is lesz. Ha megsegíti a Jóisten, talán eljön számára egy szebb holnap, talán az ő arcára is süt még a napfény. De egyelőre még hideg van. Folyton csak fázik. Nyáron is. Nem működik a belső fűtőrendszer, így mondja. „De lesz ez még másképp”, nyugtatom. „Lesz, bizony. Miért ne lenne? Ezt mondom én is. Ezt mondogatom egész idő alatt. Csak hinnem kel magamban.” ■■■

Kivonulás

■ Úgy reszketek, mint egy rab az üres cellában tél közepén. Arcomról rózsaszirmok válnak le, s úgy hullnak a feledés sötét vermébe, miképp emlékeimet szívja magába az elmulás köde. Még előhívok néhány képet életemből lelkem sötétkamrájában, úgy váltogatják egymást, mint a rövidfilmek.

Emitt gyermek vagyok még, s falovacskákkal mentek át néhány bajszos huszárt a lövészárkon túlra, amott Karolina nevű unokahugocskámmal babázok, s tűzhellyel, tévével, franciaággal rendezem be a babaházat, mindennél jobban ügyelve a színharmóniára, egy másik helyen pedig már a szép Annácskával vagyok, s a hideg szépség e földi istennőjének ölében pihentetem fáradt fejem. De most lehelete nem égeti ajkam, szemeiben nem látom már csillogni az éjszaka fényét. Ő hamarébb elhagyta ezt a szomorú helyet, mint én, hogy a megnyugvás időtlen paradicsomába költözzön. Testéről rendre váltak le a szirmok, s most ekképp hullnak rólam is egy boldog élet nehéz vízcseppjei.

Hiába kapaszkodok ágyamba, magába nyel, s lassanként elviharzik innen minden limlom és illúzió, amely az élethez kötött. Nagyvonalúan felrajzolt, fehér madarakat látok a falon, azok kísérek most engem utolsó utamon. Tudom már, földijjal várnak a túlsó parton, s gyermekkorom vágya teljesül: égig érő homokvárat építhetek a földön.

Persze, ez is csak illúzió. Bolondság minden, ami volt, de épp ezért volt szép. Csakúgy, mint a lila lovak, bús ördögfejek, melyek most engem becsukott szemmel kísértének. De jaj, most ráncos bőrű, meztelen boszorka áll ott, s amott egy hatalmas száj, felette már alig serken a szőr. Nem így kellene kivonulnom innen, de most már hagyom. Becsukódik mögöttem a bőr, s elpihenhetek végre egy hatalmas, sötét zsákba varrva. ■ ■ ■

■ **Támba Renátó** (1987): író, neveléstörténész. Doktori értekezését a gyermekkor-történeti ikonográfia tudományterületen védte meg. Versei, kisprózái több folyóiratban jelentek meg. Jelenleg Budapesten él, polgári állása szerint orvosírnok.